

IN MÒBIL

Heu sentit mai que el mòbil perjudica la gent, crea addiccions, malentesos i allunya les persones de la civilització si s'abusa massa del seu ús? La infància acaba quan els pares donen al seu fill o filla un mòbil i no saben controlar el temps que s'està amb ell. Amb aquesta història, demostraré que aquestes idees són veritat.

La Laia era una nena de 12 anys que tenia un gran futur, era treballadora, esportista i molt aplicada. Sempre feia el que havia de fer sense que ningú no li digués res. Els seus pares l'ajudaven molt, com que treballaven a casa, tenien molt de temps per estar amb ella i cuidar-la. La Laia no tenia molt temps lliure, ja que cada dia tenia una activitat diferent, però quan tenia temps, l'utilitzava per fer feina, deures, estudiar o per estar amb la família i els amics. Li agradava molt sortir a jugar amb el seu grup d'amigues i parlar una estona.

Però a la vida, tot pot canviar d'un dia a un altre. Un dia els pares de la Laia van ser informats d'una mala notícia; a partir d'aquell dia, haurien de treballar més hores i des de l'oficina, ja que les vendes de l'empresa on treballaven havien caigut en picat. Des de llavors el pares no podien veure la Laia tan sovint, però això no va afectar el seu rendiment; seguia sent una nena excel·lent, fins que els seus pares van prendre una decisió per estar més connectats amb la seva filla que va canviar la seva vida radicalment: li van donar un mòbil.

Quan el mòbil va arribar a la vida de la Laia, tot va canviar. Com que els seus pares ja no estaven quasi mai per casa, ella podia fer el que volgués sense que s'assabentessin de res. A l'arribar de l'institut, dinava amb el mòbil al costat, no fos cas que es perdés les novetats del dia. Després es posava a mirar la televisió amb el mòbil, al mateix temps no parava de fer-se fotos i penjar-les a l'*instagram*, no fos cas que les amigues es perdessin cap dels seus moviments. Quan era l'hora, anava caminant fins a les seves activitats del dia a dia, també amb el mòbil, no fos cas que algú pengés una foto i ella no se'n adonés. A l'acabar les activitats, tornava a casa i xatejava amb les amigues, no fos cas que no la informessin de les últimes notícies. I no acabava el dia si no *twittejava*.

Els seus pares no s'adonaven que tenia un problema, pensaven que tot allò era a causa de la pubertat, fins que la seva filla va deixar de quedar amb amigues. La Laia va deixar de sortir, els deia que no era necessari estar amb elles, ja sabia tot sobre la seva vida a través del mòbil i quan quedaven no es deien res; xerraven a través dels aparells. També, de mica en mica, els anava dient que volia deixar les activitats extraescolars, els deia que preferia estar a casa amb el mòbil. I per acabar-ho d'adobar, les notes de la Laia havien baixat d'una manera anormal.

Aquí els seus pares es van començar a preocupar, ja que la Laia era una nena que s'havia preocupat sempre pel seu futur. Ella tenia molt clar el que volia fer i el camí que volia seguir. Per què s'estava comportant d'aquella manera? Els seus pares, al principi, pensaven que era a causa que ja no es veien tant, que devia ser perquè els trobava a faltar, però es van adonar de l'autèntic problema quan un dia que estaven sopant en un restaurant, la Laia no els va dirigir la paraula en tot l'àpat, es va passar tot el temps xatejant amb les amigues; era molt estrany, ja que la nena era molt xerraire.

El dia següent els pares van voler posar fi a aquell problema, però ja va ser massa tard, quan van entrar a casa després de la feina, van voler trobar la Laia per parlar amb ella, però no la van trobar per enlloc; després de mirar i regirar-ho tot, van veure el seu mòbil sobre el sofà i, al seu interior, la imatge de la seva estimada filla cridant i demanant ajuda com una boja. El mòbil havia engolit la nena.

A partir d'aquell dia, els pares ja no es van preocupar més per saber on era la seva filla, ja que la seva mare la portava dins la seva bossa.